

Таким чином, президент - виборний посадовець, обраний громадянами країни з республіканською формою правління, її парламентом або спеціальною виборчою колегією [2].

В результаті проведеного дослідження можна зробити висновок, що інститут президента як інститут конституційного права можна визначити як сукупність конституційно-правових норм, що регулюють однорідні, відносно відокремлені суспільні відносини, змістом яких є діяльність президента.

Література:

1. Годованець В.Ф. Конституційне право України: Конспект лекцій. - К.: МАУП, 2001. - С. 145.
2. Енгибарян Р.В., Тадевосян Э.В. Конституционное право. - М.: Юристъ, 2000. - С. 247.
3. Катков Д.Б., Корчиго Е.В. Конституционное право России: Учебное пособие. - М.: Юриспруденция, 1999. - С. 124 - 126.
4. Кравченко В.В. Конституційне право України. - К.: Атіка, 2004. - С. 289 - 290.
5. Плахотнюк Н.Г. Інститут президентства в Україні: конституційно-правовий аспект. Автореферат дисертації на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук. - Х.: Національна юридична академія ім. Ярослава Мудрого, 1999. - С. 16.
6. Романюк А., Шведа Ю. Партії та електоральна політика. - Львів: ЦПД - „Астролябія”, 2005. - С. 288.
7. Кулак Н.В. Актуальні питання правового статусу добровольчих формувань в Україні./ Н.В. Кулак // Часопис Київського університ – 2016. – № 4.

УДК 340.0

ІСТОРИЧНІ ТИПИ ДЕРЖАВИ

Студент Г.І. Годухін , гр. БП-1-16

Наук. керівник к.н. з держ. упр. Н.В. Кулак

Київський національний університет технологій та дизайну

Держава є складним соціальним явищем, відмінною рисою якого є примусова регуляція поведінки людей за допомогою нормативних норм. Крім того, держава - це політична спільність, елементами якої, що становлять, є територія, населення і влада. Територія - це просторова основа держави. Фізична основа є однією з умов, що роблять можливим існування держави. Територія є простір держави, зайнятий його населенням, де повною мірою діє влада політичної еліти, що реалізовується через юридичні норми.

Держава містить суперечливі сторони і тенденції. Держава одночасно виражає і класові і загальносоціальні інтереси. Само ця суперечність витікає з того, що придушення опору гноблених класів на певних етапах розвитку

держави зовсім не єдине завдання держави. Будучи офіційним представником всього суспільства, завідуючи його загальними справами, воно виражає і загальнонаціональні інтереси. Тому можна говорити про державу як про носія якоїсь «загальної функції», тобто публічною власті, яка належить не пануючому класу, а всьому суспільству і здійснюється з метою його підтримки.

Як політична форма суспільства держава є вираз спільності, тоді як цивільне суспільство, навпаки, - вираз відмінності. Метою всякої держави виступає інтерес. Взаємини між державою і суспільством характеризуються конфліктом між загальним інтересом і приватним, розколом між політичною державою і цивільним суспільством, що, проте, не виводить їх за рамки єдності. Тісно переплітаючись, обидві сторони єдності можуть перетворюватися на якийсь час в політичну спільність, в якій державне стає невідмітним від суспільного.

Цивільне суспільство і держава знаходяться в стані безперервної протидії, характер якої багато в чому залежить від ступеня розвитку суспільства і його інститутів, від можливості останнього контролювати дії державної влади. В умовах недостатньої розвиненості цивільного суспільства держава може проковтнути його, узурпувавши права і свободи громадян.

Тому держава як форма повинні відповідати потребам цивільного суспільства.

Тип держави - це сукупність держав, які мають спільні загальні ознаки і відображають відповідний рівень їхнього розвитку на певному історичному етапі. Сучасна наука розглядає два підходи до типології держави: цивілізаційний і формаційний.

Цивілізаційний підхід покладає в основу типової класифікації держав поняття "цивілізація", що включає соціально-економічні умови життя суспільства, етнічні і релігійні основи, ступень гармонії природи і людини, рівень її свободи — економічної, політичної, соціальної і духовної. Прихильники цього підходу (Г. Кельзен, М. Коркунов, А. Дж. Тойнбі) співвідносять державу насамперед із духовноморальними та культурними факторами суспільного розвитку.

Формаційний підхід оснований на економічних факторах, таких, як стан розвитку виробничих відносин, спосіб виробництва, які зрештою визначають певний історичний тип держави. Відповідно до марксистських положень, що становлять теоретичну основу цього підходу, класова сутність держави, у кінцевому підсумку, визначається економічним фактором, а сама держава є лише надбудовою над економічним базисом, за формою і змістом зумовлена економічним ладом суспільства. За марксистською формаційною теорією підставою типології держави є суспільно-економічні формації.

Література:

1. Загальна теорія держави та права: Підруч. для студ. вищ. навч. закл. освіти / М.С. Кельман, О.Г. Мурашин, Н.М. Хома. - Л.: Новий Світ-2000, 2003. - 582 с.

2. Заморська Л. І. Відносно визначені норми права: поняття, структура, функції: монографія / Л. І. Заморська; Нац. ун-т “Одес. юрид. акад.”. - Чернівці: Технодрук, 2010. - 167 с.
3. Заморська Л. І. Категорія “структура норми права” як основа його нормативності / Л. І. Заморська // Держава і право. Юрид. і політ. науки: зб. наук. пр. - 2010. - Вип. 50. - С. 17-24.
4. Історія формування та особливості сучасного розуміння нормативно-правового акта / Г.О. Христова, І.О. Гайдамака // Держава і право. Юрид. і політ. науки: Зб. наук. пр. - 2007. - Вип. 35. - С. 43-48.

УДК 342.7

ЄВРОПЕЙСЬКІ СТАНДАРТИ ПРАВ ЛЮДИНИ В УКРАЇНІ

Студент В.В.Грицай , гр. БП-1-16

Наук. керівник к.н. з держ. упр. Н.В. Кулак

Київський національний університет технологій та дизайну

Актуальність обраної теми обумовлена тим, що питання прав і свобод людини і громадянина на сьогодні є найважливішою проблемою внутрішньої та зовнішньої політики усіх держав світової спільноти. Саме стан справ у сфері забезпечення прав і свобод особи, їх практичної реалізації є тим критерієм, за яким оцінюється рівень демократичного розвитку будь-якої держави і суспільства в цілому.

Права людини є складним, багатовимірним явищем. У різні епохи проблема прав людини, незмінно залишаючись політико-правовою, набувала релігійно-етичного, філософського звучання.

Основи прав людини – повага життя і гідності кожної окремої людини – присутні в більшості великих релігій і філософських вчень світу. Права людини неможна купити, заробити або отримати в спадок – їх називають “невід’ємними”, тому що вони властиві кожній людині, незалежно від раси, кольору шкіри., статті, мови, релігії, політичних або інших переконань, національного або соціального походження, майнового стану, народження або будь-яких інших обставин.

Людство на шляху утвердження прав і свобод людини пройшло тернистий шлях, крок за кроком обмежуючи всевладдя держави, поширюючи принцип рівноправності на все більше коло осіб та відносин між ними. Часто саме боротьба за права людини, за нові й нові ступені свободи ставала каталізатором широкомасштабних змін у суспільно-політичному житті тієї чи іншої країни, вела до нового осмислення ролі людини в її відносинах з суспільством та державою.